

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně Mgr. D. K., zastoupené JUDr. Pavlou Tomkovou, advokátkou se sídlem Ostrava 1, Českobratrská 13, proti žalované České správě sociálního zabezpečení, se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o návrhu na povolení obnovy řízení, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 2. 2003, čj. 18 Ca 3/2002 – 28,

t a k t o :

- I. Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 2. 2003, čj. 18 Ca 3/2002 – 28 se zrušuje.
- II. Návrh žalobkyně na povolení obnovy řízení ve věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 20 Ca 90/97 se odmítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále též stěžovatelka) domáhá přezkoumání usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 2. 2003, čj. 18 Ca 3/2002 – 28. Tímto usnesením bylo vysloveno, že návrh, aby byla povolena obnova řízení ve věci vedené u Krajského soudu v Ostravě se zamítá. Jak vyplývá z odůvodnění tohoto usnesení krajský soud vycházel z toho, že žalobkyně doručila tomuto soudu podání ze dne 30. 12. 2001 označené jako „návrh na obnovu řízení ve věci 20 Ca 90/97“. V průběhu řízení doručila žalobkyně tomuto soudu další podání ze dne 12. 11. 2002 ve kterém vyjadřuje zejména nesouhlas s rozsudkem ve věci sp. zn. 20 Ca 90/97.

Ze spisu v této věci bylo zjištěno, že na základě opravného prostředku žalobkyně bylo přezkoumáváno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze

dne 6. 2. 1997, kterým byl žalobkyni odňat nárok na plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek podle ustanovení § 39 zákona č. 155/1995 Sb. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 3. 1998, čj. 20 Ca 90/97 – 25 bylo rozhodnutí odpůrce (t. j. České správy sociálního zabezpečení) potvrzeno. Rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 12. 2. 1999 byl k odvolání žalobkyně tento rozsudek krajského soudu potvrzen. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2000, čj. 30 Cdo 2845/2000 – 125 bylo odmítnuto dovolání žalobkyně. Usnesením Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2001, sp. zn. IV ÚS 284/01 byla zamítnuta ústavní stížnost žalobkyně. Krajský soud dále poukázal na to, že již usnesením ze dne 5. 2. 2002 poučil žalobkyni o tom, za jakých podmínek může účastník řízení napadnout pravomocný rozsudek nebo pravomocné usnesení žalobou na obnovu řízení s upozorněním i na ustanovení § 250 o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2002, z kterého vyplývalo, že ve věcech důchodového pojištění a důchodového zabezpečení nebylo možné podat žalobu na obnovu řízení. Dále soud odkázal i na nyní účinné ustanovení § 114 odst. 1 s. ř. s., které připouští obnovu řízení jen v případech v něm uvedených. Z těchto všech důvodů krajský soud dospěl k závěru, že nezbylo, než návrh žalobkyně na povolení obnovy řízení zamítnout.

Stěžovatelka v kasační stížnosti a dodatcích se domáhá, aby obnova řízení ve věci vedené u Krajského soudu v Ostravě byla povolena. Jinak znovu zpochybňuje závěry uvedeného správního rozhodnutí a rozsudku Krajského soudu v Ostravě.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení, přičemž vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 3. 1998, čj. 20 Ca 90/97 – 25 je nesporně rozhodnutím soudu ve správním soudnictví, vydaným v řízení o opravném prostředku podle části páté hlavy třetí o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2002. Jak vyplývalo z (tehdy účinného) ustanovení § 250s o. s. ř., nebylo možné proti tomuto rozhodnutí podat návrh na obnovu řízení. Ani podle současné právní úpravy takovýto návrh není přípustný. Podle ustanovení § 114 odst. 1 s. ř. s. je obnova řízení přípustná jen proti rozsudku vydanému v řízení a) o ochraně před zásahem správního orgánu, b) ve věcech politických stran a politických hnutí. O takovouto věc se však v daném případě nejednalo. Blíže k tomu viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, čj. 2 As 7/2003 – 42, publikovaný pod č. 275/2004 ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

Jednalo se tedy o návrh, který je podle tohoto zákona nepřipustný. Proto měl krajský soud takovýto návrh podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout. Jestliže však krajský soud vyslovil, že se návrh na obnovu řízení zamítá, nezbylo, než napadené usnesení zrušit, přičemž o odmítnutí tohoto návrhu rozhodl Nejvyšší správní soud sám (§ 110 odst. 1, věta první za středníkem s. ř. s.). V souladu s ustanovením § 110 odst. 2 věta druhá s. ř. s. rozhodl tento soud i o nákladech řízení, přičemž vycházel z ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu